

Pamiatka posvätenia chrámu – Gočovo – 29.9.2019

Aký odchádzaš z chrámu?

Kto smie vstúpiť pred Tvoju tvár Pane? Kto sa ukázať na tomto svätom mieste?

Kto má čisté srdce tu zastane Kto Teba hľadá, tu spieva piesne.

Ku Tvojej sláve a cti, Pane Ježiši, Nech sa moja duša aj dnes pred Tebou utíši.

2 Kronická 7:10 „Dvadsiateho tretieho dňa, siedmeho mesiaca prepustil do stanov ľud naradostený a nadchnutý dobrodením, ktoré vykonal Hospodin Dávidovi, Šalamúnovi a svojmu izraelskému ľudu“.

Drahé slávnostné zhromaždenie!

Zatvorte oči a skúste si v mysli prejsť kostolom. Sedávame tu každú nedeľu už niekoľko rokov. Stal sa z chrámu náš domov? Ak by ste doma zatvorili oči a niekto sa vás opýtal, čo kde máte, iste by ste vedeli povedať ako máte rozložený nábytok, čo kde je poukladané, ako to u vás vyzerá. Vedeli by sme to povedať aj o kostole?

Stal sa prirodzenou súčasťou Gočova. Je neodmysliteľnou budovou, kultúrnou pamiatkou, ktorá nám pripomína mozole a vieru našich predkov. Tých, ktorí tu obetovali aj to posledné, čo mali, pretože sa chceli stretávať medzi sebou navzájom aj s nebeským Otcom. 238 rokov, oltár aj skôr, tu stojí náš kostol, ktorý zvonmi pozýva do spoločenstva – aby sme budovali vzťahy s Pánom aj s bratmi a sestrami. Zároveň vežou ukazuje do neba, lebo my tu nemáme trvalé miesto, ale hľadáme to budúce, kde chrám už nebude potrebný, pretože Boh nám bude blízko, až na dotyk.

Preto sme dnes vdáční za tento priestor, druhý domov, kde sme Pánovi akosi bližšie, kde nachádzame povzbudenie do dní mimo kostola, mimo nedeľu a sviatky.

Dôležitosť chrámu si uvedomoval aj Izrael. Samozrejme, že Boha nemôžeme vtiesnať do budovy, ktorá je rukami postavená, ale my ľudia jednoducho potrebujeme vnímať aj očami to, čomu srdcom veríme – teda, že Hospodin je s nami. Tak to túžili prežívať aj Dávid, jeho syn Šalamún aj celý vyvolený ľud. Preto sa rozhodli, s Božím požehnaním, postaviť chrám. V čase, z ktorého je dnešný citát, chrám už stojí a Izraelci sú natešení z tejto udalosti. Práve oni sú nám príkladom toho, akí máme odchádzať z chrámu.

Návšteva chrámu má zmysel iba vtedy, ak z kostola odchádzame iní, ako sme sem prišli: lepší, láskavejší, vdáčnejší. Božie slovo má moc meniť naše duše, naše pohnutky, ciele, nás samých. Ak ho počúvame s otvoreným srdcom, ono dostáva schopnosť premieňať nás k lepšiemu

a utvrďzovať nás v dobrom aj odstraňovať zlo. Máme tu možnosť vyznávať svoje hriechy, máme tu čas na to, aby sme sa vyžalovali a zároveň prijali odpustenie. Tu je priestor, kde sa na chvíľu môžeme stíšiť a počuť, čo nám Boh hovorí.

Aby sa to realizovalo, potrebujeme urobiť jednu dôležitú vec, na ktorú zabúdame: a to je **modlitba a stíšenie sa**. Aj v spevníku sú modlitby pri príchode do chrámu, ale samozrejme môžeme použiť aj vlastné slová, aby sme vyjadrili, že sme otvorení prijať to, čo nám Boh chce ponúknuť vo svojom slove, sviatostiach, prítomnosti. Aby sme počuli Boží hlas a odišli z chrámu iní a lepší, potrebujeme sa stíšiť. Nechať všetky hlasy sveta a seba von pred dverami a tu vchádzať s otvorenou myslou, aby sme si v srdci nechali priestor na Božie slová. Lebo len ony nás menia k lepšiemu.

Kiežby bol náš gočovský kostol tak dôverným priestorom, že by sme tu dokázali otvoriť myseľ a srdce a počuť to, čo nám chce Pán Ježiš povedať. Kiežby sme nechali Jeho slová pôsobiť v nás natoľko, že sa budeme meniť na lepších, láskavejších voči ľuďom a vďačnejších voči Pánovi. **Utíchnite a poznajte, že ja som Boh** - hovorí Pán (Ž 46:11).

Návšteva chrámu má zmysel iba vtedy, ak odchádzame z tohto miesta naradostení. Tento priestor v nás vyvoláva pocit, že tu, v Božej blízkosti, máme byť strohí, vážni, priam smutní. Tak sa to nejako patrí a očakáva, lebo sme si na to zvykli a vždy to takto bolo. Považujeme toto miesto za natoľko sväté, že sa tu snažíme byť aj my akýsi umelosvätí. Ako náhle však vyjdeme z kostola, naše emócie sa menia. Akoby tu bolo zakliate miesto len pre vážnych a smutných. Lenže práve tu by sme mali čerpať radosť, ktorá nás ovplyvní aj v tragických dňoch bežného života.

Pán Boh totiž v chráme prichádza so zvesťou slova, dáva nám **vypočutie modlitieb, dodáva pokoj, posilňuje, robí nás odvážnymi...** **Piesne** majú tiež hlboký obsah a zmysel a mnohé sú už len svojou melódiou či textom povzbudením, ktoré vedie k radosti. Stretnutie s blíznymi, rozhovory o tom, čo Boh koná v našich životoch, spoločenstvo pri Večeri Pánovej, vystúpenia spevokolov či detí, ale aj ďalšie **aktivity, ktoré sa tu konajú nás majú povzbudiť k radosti, ktorá nie je len nejakým skvelým pocitom, ale ktorá sa stane našim životným štýlom. No živiť ju musíme každý týždeň, pretože radosť je to, čo strácame v skúškach života veľmi skoro.** Preto je potrebné, aby sme sa tu prišli napojiť na zdroj radosti – na lásku Pána Boha aj blízných.

Kiežby sa toto spoločenstvo v chráme stalo radostným. Kiežby sme sa nebáli usmiať a tešiť z toho, čo nám náš Pán dáva v Ježišovi Kristovi. Kiežby sme vypovedať v modlitbe, čo nás trápi a zároveň sa otvoriť pre pôsobenie Ducha, ktorého darom je aj radosť. **Radujte sa v Pánovi stále, opakujem radujte sa** - pripomína ap. Pavol (Fil 4: 4).

Návšteva chrámu má zmysel iba vtedy, ak odchádzame nadchnutí, zasiahnutí. Jeden muž vychádzal z chrámu nahnevaný a kazateľ sa ho pýta: čo sa vám stalo, prečo ste nahnevaný? Muž odpovedal: ja už nebudem chodiť do kostola, lebo vy každú nedeľu kázate len o mne. Príbeh, ktorý by sa mal realizovať aj v našom živote. Božie slovo sa nám chce a aj má dotýkať. Áno, stáva sa, že sa urazíme, lebo je nám niečo vytknuté, ale verte, kazateľ zväčša nevie, že sa to týka práve vás. Je to však dobré, ak človek vychádza z kostola a vie, že Božie slovo nie je len krásna teória, ale že má moc zasiahnuť nás aj na tom najcitlivejšom mieste.

Tu v kostole nemáme počúvať len to, čo počuť chceme, ale Pán Ježiš nám tu pripomína to, čo počuť potrebujeme. **Jemu totiž nejde len o to, aby sme sa cítili dobre, ale najmä o našu večnosť** a tá bez zasiahnutia do nášho srdca a života nie je možná. Preto je tu v kostole hovorené o tom, čo Boh konal a stále koná v tomto svete, v našom živote, v našom vnútri. **Niekedy je to povzbudzujúce a my odchádzame nadšení z Božích skutkov záchrany a milosti. Niekedy nás nachádza Božie slovo v hriechu a vtedy sme vyrušení zo stereotypov a to bolí.** Jedno je však isté: mali by sme byť pripravení počúvať, čo Boh skutočne hovorí: cez kážeň, piesne, biblické texty.

Kiežby sme boli natoľko otvorení Božiemu slovu, že by sme odchádzali z chrámu nadšení z toho, čo Boh koná v nás a medzi nami. Kiežby sme boli natoľko citliví na Boží hlas, žeby sme si dokázali priznať hriech, vyznať ho a opustiť. **Slovo Božie je živé a mocné je ostrejšie než ktorýkoľvek dvojsečný meč...a je schopné posudzovať hnutia a zmýšľanie srdca** – pripomína list Židom (4:12).

Je to milosť mať pod nosom kostol. Využime to. Je tu priestor na duševný oddych aj duchovné načerpanie. Ak sa dokážeme v modlitbe stíšiť, Boh cez svoje slovo pretvorí naše srdce a my odtiaľ budeme odchádzať radostní a nadšení do dní, ktoré sú pred nami. Amen.